

זוהר חלק ג' פרשת מצורע (נ:)

כל שכן בחו"ל יכולים להינזק

ואם כך בארץ הקדושה, כל שכן בארץ אחרת, שמזומן בה רוח הטומאה יותר, ויכול האיש להינזק.

שום סגולות לא יגרשו אותו מהבית

אמר רבי אלעזר, וכל שכן שזה הרוח קורא למזיקים חבריו האחרים שיהיו נמצאים שם, ואפילו העלים של קספתא^[מ] אין מעבירים לו מבית ההוא, ולפיכך, מקרא זה מכריז ואומר: "הוי בנה ביתו בלא צדק" (ירמיהו כב, יג), הוי ודאי צועקים בכל יום בבית ההוא.

זוהר חלק ג' פרשת מצורע (נא:)

הצד שמקדים הוא מחזיק בבית

פתח רבי יהודה ואמר, "הוי בנה ביתו בלא צדק", שהרי בכל מקום שנמצא בו צד"ק^[ט], כל רוחות וכל מזיקי עולם בורחים ממנו, ולא נמצאים לפניו, ואף על פי כן מי שמתקדם ונוטל המקום, הוא מחזיק בו.

הקדושה איננה רוצה לשרות במקום ששרתה טומאה

אמר לו רבי חזקיה, אם כן משקל שם הקדוש כמשקל רוח הטומאה, אמר לו, לא כן, אלא שהשם הקדוש אינו שורה במקום טמא, ולפיכך, אם השם הקדוש נוטל המקום בתחלה, כל רוחות וכל מזיקי העולם אין יכולים להתראות בו, כל שכן להיות להם התקרבות עמו, ואם רוח טמא מתקדם ונוטל המקום, שם הקודש אין שורה בו, שהרי אין זה מקומו.

אופן הבנין מחדש

וכאשר בא שם נגע צרעת, היה מטהר המקום, והוציא לרוח הטומאה ממקומו, ואחר כך נתצו הבית, אבניו ועציו וכל השאר, ונבנה מחדש כמקדם בצד הקדושה בצד"ק, שמזכיר את השם הקדוש, ומשרה עליו קדושה, ואף על פי כן היה צריך ליקח עפר אחר, ולהרחיק בנין החדש ממקומו מיסודו הראשון שני טפחים^[כ].

זיו הזוהר

ורוחות. יט. צד"ק, מרמז על מדת המלכות ואור השכינה הקדושה. כ. בש"ס לא נזכר דין זה, ואפשר להבין על פי הידוע, שיש אוירים וגבולים, אפילו

יז. היינו הרוח טמא. יח. נראה לי, שקספתא הוא מין צמח ידוע, שהיו רגילים בשנים קדמוניות, לקטר העלים שלו, בבית הנחשד שיש בו שדים

ועכשיו שאין נראה נגע, ואין יורד לבית מי שיקטרג וילחם ברוח טמא שנמצא בו להוציאו ממקומו, מה תקנה יש, אם יכול לצאת לגמרי מבית הזה הרי טוב, ואם לא, יסתירונו ויבנהו כמקדם, באבנים ועצים אחרים וכן כל השאר, וירחיק יסוד בנים החדש ממקומו הראשון, ויבנהו בהזכרת שם הקדוש, ואף על פי כן אין יוצא לגמרי אותו הרוח ממקומו הראשון[כא], לפי שהקדושה אין שורה על מקום טמא.

זיו הזוהר למלאכי מעלה, מכל שכן לשדים ורוחות, ועל ידי שנוי מקום, אין לו רשות לחזור. **כא**. זה אין מובן, דאם כן מה הועילה התקנה, ואולי יש כאן טעות סופר, ובמקום ועם כל דא צריך לומר ואי לאו דא.